

O C E N A

osiągnięcia naukowego nt.

**„Mechowce (Acari, Oribatida) wybranych mikrosiedlisk jednopiętrowych borów suchych
Cladonio-Pinetum na gruntach leśnych i porolnych”
oraz dorobku naukowego, dydaktycznego i organizacyjnego dra inż. Radomira Graczyka**

1. Uwagi wstępne

Sosnowe bory chrobotkowe, czyli inaczej bory sosnowe suche, to jedne z najrzadszych typów siedliskowych lasów występujących w kraju, o znikomym udziale w całkowitej lesistości Polski, wynoszącym ok. 0,2%. Ich charakter uznany jest za pośredni, pomiędzy naturalnym a powstałym w wyniku działalności człowieka. Uwarunkowania siedliskowe sprawiają, że bory sosnowe suche mają słabe właściwości samoregulujące, co sprawia, że przeważnie są nieprzydatne w wykorzystaniu rolniczym. Tymczasem udział polskich lasów w wyniku zalesiania gruntów nieleśnych użytkowanych rolniczo lub będących nieużytkami wzrasta. Dotyczy to również sosnowych borów chrobotkowych. Ponieważ grunty porolne pod względem wielu właściwości różnią się od gruntów leśnych, nasuwa się konieczność porównania jednych i drugich, m. in. pod względem właściwości biologicznych. Grupą organizmów doskonale do tego się nadającą są niektóre roztocze (Acari) glebowe. Szczególnie dotyczy to przedstawicieli mechowców (Oribatida) oraz wybranych grup Mesostigmata (= Gamasida), stanowiących niezwykle istotny element mezofauny glebowej, wpływający istotnie na długotrwałą produktywność lasów. Te stosunkowo dobrze poznane pod względem taksonomicznym pajęczaki zasiedlają również mikrosiedliska pozaglebowe, m. in. mchy, porosty, próchniejące drewno, korę drzew, gniazda ptaków czy mrowiska, co sprawia, że mogą być wykorzystywane, jako czułe wskaźniki zróżnicowania w obrębie poszczególnych typów zadrzewień. Ponadto mechowce, zasiedlając różnorodne mikrośrodowiska w poszczególnych biocenozach leśnych, występują skupiskowo.

W glebach leśnych mogą osiągać zagęszczenia rzędu kilkuset tysięcy osobników na 1 m². Stąd są szczególnie wrażliwe na wszelkiego rodzaju zaburzenia w środowisku glebowym, ze szczególnym uwzględnieniem siedlisk leśnych. Wybór przez Habilitanta wspomnianych wyżej taksonów roztoczy do zbadania istotnych różnic pomiędzy borami sosnowymi suchymi nasadzonymi na gruntach leśnych oraz na gruntach porolnych, wydaje się ze wszech miar uzasadniony. Zwłaszcza, że do tej pory badania ekologiczne zgrupowań roztoczy w drzewostanach sosnowych porastających siedlisko boru suchego (sosnowego boru chrobotkowego), z jego charakterystyczną pokrywą chrobotków i wrzosów, były prowadzone sporadycznie i często ograniczały się jedynie do wstępnych analiz ekologicznych. Istniała zatem potrzeba uzupełnienia i wzbogacenia wiedzy na temat roli: charakteru siedliska (leśne, porolne), zróżnicowania mikrosiedlisk, wieku drzewostanu, okresu w sezonie wegetacyjnym (wiosna, jesień), oraz czynników fizyko-chemicznych, na kształtowanie zgrupowań roztoczy w tego typu drzewostanach. Stanowiło to główny cel ocenianej monografii.

2. Istotne elementy życiorysu naukowego Habilitanta

Pan doktor Radomir Graczyk swoją karierę zawodową rozpoczął w Wyższej Szkole Ochrony Środowiska w Bydgoszczy uzyskując w 2001 roku tytuł zawodowy inżyniera, na podstawie pracy „Kierunki zagospodarowania zlewni Zalewu Koronowskiego z uzasadnieniem ochrony jej zasobów” a następnie w 2003 roku w Akademii Techniczno-Rolniczej im. J. i J. Śniadeckich w Bydgoszczy obronił pracę magisterską nt. „Wpływ wody amoniakalnej na dynamikę roztoczy (Acari) łąkowych”. Po odbyciu dziennych studiów doktoranckich w latach 2004-2008 na Wydziale Zootechnicznym (obecnie Wydział Hodowli i Biologii Zwierząt) Uniwersytetu Technologiczno-Przyrodniczego im. J. i J. Śniadeckich w Bydgoszczy uzyskał stopień naukowy doktora nauk rolniczych w dyscyplinie zootechnika na podstawie rozprawy pt. „Wpływ nawożenia gnojowicą bydłą na akarofaunę glebową trwałego użytku zielonego”.

Od 2005 roku Habilitant związany jest z Wydziałem Zootechnicznym Uniwersytetu Technologiczno-Przyrodniczego im. J. i J. Śniadeckich w Bydgoszczy (obecnie Wydział Hodowli i Biologii Zwierząt Politechniki Bydgoskiej im. J. i J. Śniadeckich), początkowo jako asystent a od roku 2012 do chwili obecnej zatrudniony na etacie adiunkta.

Efektom wieloletniej pracy dra Radomira Graczyka jest monografia oraz dorobek naukowy, które stanowią integralną część kompletnej dokumentacji postępowania habilitacyjnego.

3. Ocena osiągnięcia naukowego dra Radomira Graczyka

Przedstawione do oceny osiągnięcie naukowe pt. „Mechowce (Acari, Oribatida) wybranych mikrosiedlisk jednopiętrowych borów suchych *Cladonio-Pinetum* na gruntach leśnych i porolnych” wydane zostało w formie publikacji zwartej, w języku polskim w Wydawnictwie Uczelnianym Uniwersytetu Technologiczno-Przyrodniczego im. Jana i Jędrzeja Śniadeckich w Bydgoszczy, jako monografia. Wydawnictwo ujęte jest w wykazie sporządzonym zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 267 ust. 2 pkt 2 lit. a ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce. Praca jest jednoautorska, a więc cały wkład, na który składa się: sformułowanie problemu badawczego, opracowanie koncepcji badań, zebranie literatury przedmiotu, wykonanie analizy wyników oraz ich interpretacja i dyskusja, przygotowanie tabel, rycin i fotografii, sporządzenie komputeropisu, kontakt z recenzentami oraz przygotowanie korekty autorskiej jest w 100% udziałem Habilitanta. Monografia obejmuje 204 numerowane strony, 44 ryciny (w tym mapy i fotografie), 22 tabele i znacznie ponad 500 pozycji bibliograficznych w spisie literatury. Podstawowym zamierzeniem Autora było porównanie zgrupowań Oribatida i Mesostigmata zasiedlających bory sosnowe suche nasadzone na gruntach leśnych oraz gruntach porolnych. W tym celu Habilitant postanowił zbadać wpływ typu siedliska na występowanie roztoczy glebowych i ich poszczególne zgrupowania, skład gatunkowy, różnorodność gatunkową, strukturę dominacji i strukturę wiekową Oribatida, sprawdzić wpływ mikrosiedlisk badanych zbiorowisk leśnych na zagęszczenie, skład gatunkowy, różnorodność gatunkową, strukturę dominacji i strukturę wiekową zgrupowań Oribatida oraz zagęszczenie zgrupowań Mesostigmata, określić wpływ wieku drzewostanu badanych borów na zagęszczenie, skład gatunkowy, różnorodność gatunkową, strukturę dominacji i strukturę wiekową zgrupowań Oribatida a także zagęszczenie zgrupowań Mesostigmata, porównać parametry zgrupowań badanych roztoczy pomiędzy okresem wiosennym i jesiennym i wreszcie sprawdzić wpływ wilgotności badanych mikrosiedlisk na zagęszczenie zgrupowań roztoczy. W tym celu postawił kilka hipotez badawczych, których weryfikację zawarł w omawianej publikacji.

Monografia obejmuje dziesięć rozdziałów oraz streszczenie w j. polskim i angielskim i skonstruowana jest w sposób typowy dla opracowań biologicznych. Po wprowadzeniu zawartym we WSTĘPIE Autor przedstawia szerokie tło zagadnienia w PRZEGLĄDZIE LITERATURY. Następnie precyzuje cele i zakres pracy w rozdziale CELE BADAŃ. TEREN BADAŃ przedstawiony jest bardzo szczegółowo, zilustrowany mapą, ośmioma fotografiami i tabelą, zawierającą charakterystykę taksacyjną badanego obszaru.

W MATERIALE I METODACH zawarta jest cała strategia pobierania prób wraz z danymi liczbowymi, podane sposoby ekstrakcji i preparacji roztoczy, przedstawiona terminologia zastosowana w pracy, oraz szczegółowo opisane metody statystyczne ujęte w opracowaniu. Na uwagę zasługuje fakt przedstawienia przez Autora wszystkich pozycji literaturowych, z których korzystał oznaczając badane roztocze, w tym stadia młodociane, a także wymienienie osób, które konsultowały identyfikację problematycznych osobników. Ponadto w rozdziale umieszczonych jest siedem fotografii ilustrujących badane mikrosiedliska. Zasadniczą częścią rozprawy, stanowiącą połowę jej objętości są WYNIKI. Rozdział ten podzielono na cztery podrozdziały, opisujące kolejno skład gatunkowy, liczebność, różnorodność, strukturę dominacji, stałość występowania, strukturę wiekową oraz dynamikę sezonową roztoczy w wybranych mikrosiedliskach borów suchych na gruntach leśnych i porolnych, z uwzględnieniem wieku drzewostanu. Liczne ryciny i tabele znacznie ułatwiają orientację w treści tego obszernego rozdziału. Na szczególną uwagę zasługuje rozdział EKOLOGIA WYBRANYCH GATUNKÓW MECHOWCÓW opisujący 16 taksonów charakterystycznych dla poszczególnych mikrosiedlisk w badanych biocenozach, m. in. gleby, ściółki, porostów, mchów, wrzosów, próchniejącego drewna i in. DYSKUSJA obejmuje chronologiczne, w stosunku do wyników, porównanie poszczególnych aspektów pracy z dotychczasowymi badaniami a WNIOSKI są, *de facto*, ustosunkowaniem się do wcześniej postawionych w pracy hipotez. Mnogość poruszanych w monografii wątków skutkuje bardzo obszerną LITERATURĄ obejmującą ponad 520 pozycji. Rozprawę zamyka streszczenie w języku polskim i angielskim. Praca napisana jest dobrym językiem i co w dzisiejszych czasach szczególnie zasługuje na pochwałę – poprawnie zredagowana. Rozdziały zachowują właściwą kolejność i proporcje.

Po zapoznaniu się z ocenianą monografią nasuwają się pewne refleksje. Przede wszystkim na uwagę zasługuje fakt, że badania opierały się na potężnym materiale. Pobrano 1280 prób, z których wyekstrahowano 89 000 osobników roztoczy w tym 27 000 form młodocianych. Zdecydowaną większość stanowiły mechowce (81 000), reprezentowane przez 70 taksonów (gatunków?) skupionych w 33. rodzinach. Badania oparte na tak obszernym materiale wzbudzają zaufanie. Uporanie się z oznaczeniem takiej liczby roztoczy świadczy też o doskonałym warsztacie Habilitanta i świetnym przygotowaniu taksonomicznym. Bardzo cennym aspektem pracy jest szczegółowa analiza ekologiczna wysoko wyspecjalizowanych gatunków mechowców, związanych z konkretnymi mikrosiedliskami. Ich omówieniu poświęcony jest odrębny rozdział monografii. Te gatunki charakterystyczne mogą w przyszłości stanowić ważne bioindykatory

określające stan i trendy ekologiczne badanych zespołów leśnych. Podobnie ważną obserwacją jest stwierdzenie istotnej dodatniej zależności pomiędzy zagęszczeniem Mesostigmata, a zagęszczeniem larw, protonimf i tritonimf Oribatida w badanych borach, co niewątpliwie opiera się na silnych powiązaniach troficznych. Stąd też strukturę wiekową, która odzwierciedla możliwości rozwojowe Oribatida, należy rozpatrywać także w aspekcie ilościowym roztoczy z grupy Mesostigmata. Zaobserwowany w borach suchych stosunkowo wysoki udział osobników młodocianych w strukturze wiekowej Oribatida sprzyjał rozwojowi drapieżnych Mesostigmata, które poza mikrosiedliskami i wiekiem drzewostanów stanowią kolejny istotny czynnik regulujący i różnicujący. Fakt ten potwierdza wykazana w badaniach istotna zależność, często wszystkich stadiów rozwojowych Oribatida w poszczególnych mikrosiedliskach i danym wieku drzewostanów, z obecnością Mesostigmata. Odkryć tych można było dokonać dzięki uwzględnieniu w badaniach obu grup ekologicznych (i taksonomicznych) roztoczy. Należy też nadmienić, że w związku z wielowątkowością pracy, sprawne podsumowanie wyników w pięciu wnioskach świadczy o dojrzałości naukowej i zdolnościach syntetycznego myślenia Autora.

Wprawdzie praca ukazała się drukiem i poddana została solidnym recenzjom, chciałbym zwrócić uwagę na pewne drobne szczegóły, z którymi można by polemizować.

Autor pisząc o różnicach w liczbie gatunków mechowców pomiędzy borami na gruntach leśnych i porolnych, powinien zaznaczyć, że są one absolutnie znikome. W borach na gruntach leśnych liczba taksonów była wyższa zaledwie o dwa gatunki niż w borach na gruntach porolnych i wynosiła odpowiednio 59 i 57 taksonów.

Przytaczając pracę Walter i Proctor z 1999 roku niezręcznie wydaje się stwierdzenie, że autorzy „wykazali ponad 100 gatunków roztoczy w drzewostanach iglastych”, ponieważ publikacja ta ma charakter kompilacyjny i posiłkuje się danymi z innych prac oryginalnych.

Osobiście odczuwam też brak bardziej szczegółowych danych na temat mniej licznie reprezentowanych w próbach Mesostigmata. Zwłaszcza informacji odnośnie oznaczania i liczby stwierdzonych taksonów.

Ostatnia uwaga jest może bardziej skierowana w stronę Redakcji. Śledzenie tekstu znacznie ułatwiłby zamieszczony, np. na końcu pracy, spis map, rycin, fotografii i tabel.

Pragnę nadmienić, że powyższe uwagi mają charakter wyłącznie polemiczny i techniczny a więc w żadnym stopniu nie umniejszają wartości recenzowanej monografii.

Podsumowując tę część recenzji stwierdzam, że przedstawiona do oceny praca ma charakter monograficzny i stanowi niezwykle cenne uzupełnienie wiedzy na temat struktury i funkcjonowania sosnowych borów chrobotkowych, a także zasiedlających je zgrupowań roztoczy Oribatida i Mesostigmata. Pozwala też na lepsze zrozumienie roli tych pajęczaków, szczególnie mechowców (Oribatida), jako bioindykatorów, informujących o jakości gleb i wykształceniu siedliska. Zwraca uwagę na istotne różnice pomiędzy borami sosnowymi suchymi wykształconymi na gruntach leśnych i porolnych. Uwypukla zróżnicowaną strukturę mikrosiedlisk i wskazuje na możliwość ich wyróżniania na bazie charakterystycznych gatunków Oribatida. Praca ma charakter oryginalny i pionierski, wyznaczając nowe standardy w badaniach zoocenotycznych i tym samym znacznie wzbogacając wiedzę z zakresu ekologii i biologii.

Habilitant w trakcie swoich wieloletnich badań z benedyktyńską wręcz pracowitością zgromadził ogromny materiał faktograficzny, co stanowi absolutnie wystarczającą bazę do analiz i uogólnień zaprezentowanych w osiągnięciu naukowym.

4. Ocena osiągnięć naukowo-badawczych i istotnej aktywności naukowej

dra Radomira Graczyka

Na zróżnicowany pod względem tematycznym dorobek publikacyjny Habilitanta miał niewątpliwie wpływ charakter zatrudnienia. Pracując na Wydziale Zootechnicznym (późniejszy Wydział Hodowli i Biologii Zwierząt) uczestniczył w kilku projektach badawczych niezwiązanych z tematyką akarologiczną. Niemniej w całościowym dorobku naukowym (pomijając 37 doniesień) wątek akarologiczny jest dominujący. Na 48 oryginalnych artykułów naukowych (nie ujmując monografii habilitacyjnej) 35 poświęconych jest roztoczom, co stanowi około 73% wszystkich publikacji. Z tej liczby 7 stanowią rozdziały w monografiach, 14 prace opublikowane w czasopismach ujętych w Journal Citation Reports, 14 w innych czasopismach, z czego 8 przed a 6 po doktoracie. Ogółem Habilitant jest autorem (współautorem) 85. publikacji, spośród których 74 powstało po uzyskaniu stopnia naukowego doktora. Z punktu widzenia spójności dorobku z tematem osiągnięcia naukowego, stanowiącego podstawę do ubiegania się o stopień naukowy doktora habilitowanego, najistotniejsze znaczenie mają prace o charakterze akarologicznym. Prezentują one trzy dobrze wyodrębnione nurty badawcze, obejmujące: rolę bioindykacyjną, różnorodność zgrupowań oraz morfologię, ekologię i biologię mechowców (Oribatida). Sprawność w zakresie przeprowadzania analiz statystycznych, uzyskana w trakcie prowadzenia badań akarologicznych, przyczyniła się też do podejmowania przez Habilitanta współpracy z uczonymi

z różnych ośrodków badawczych i realizacji badań biologicznych poza wiodącym nurtem. Zaowocowało to 13. oryginalnymi publikacjami naukowymi, w tym 10. w czasopismach ujętych w Journal Citation Reports. Prace te stanowią istotny wkład do nauk biologicznych i dotyczą zagadnień z zakresu hydrobiologii, mikrobiologii, biotechnologii, ornitologii ale także rolnictwa, biomedycyny, weterynarii i leśnictwa. Należy nadmienić, że biegłość w zagadnieniach statystycznych dr Radomir Graczyk wykorzystał z powodzeniem również w monografii, przedstawionej jako osiągnięcie naukowe.

Habilitant wykazuje dużą sprawność w pozyskiwaniu funduszy na badania naukowe. Wielokrotnie brał udział w pracach zespołów badawczych realizujących projekty finansowane w drodze konkursów krajowych lub zagranicznych, zarówno przed jak i po uzyskaniu stopnia doktora. Na uwagę zasługuje fakt uczestniczenia w projekcie „Norwegian Forest Oribatida (NFO) – highly diverse, but poorly known” (Universitetet Bergen, Felles Fakturamottak, Pb-7800, N-5020 Bergen, Norway, Organization Number: 874 789 542) w latach 2018-2020, finansowany z funduszu Norwegian Taxonomy Initiative, gdzie odpowiadał za identyfikację gatunkową Oribatida zbiorowiska leśnego z uwzględnieniem stadiów młodocianych.

Doktor Radomir Graczyk dwukrotnie przebywał w zagranicznych ośrodkach badawczych, podejmując pracę celem podniesienia kwalifikacji zawodowych. Zatem można stwierdzić, że wykazał się istotną aktywnością naukową realizowaną w więcej niż jednej uczelni i instytucji naukowej, w szczególności zagranicznej. Miesiąc spędził w Sogn og Fjordane University College, Department of Landscape (HSF, AIN) in Sogndal (Norwegia) i trzy miesiące w University of Molise Campobasso, Italy, Department of Agricultural, Environmental and Food Sciences (Włochy).

Wielokrotnie recenzował artykuły w renomowanych czasopismach naukowych, a także jeden projekt badawczy w ramach Narodowego Centrum Nauki. Współpracuje z sektorem gospodarczym i nie uchyla się od przeprowadzania ekspertyz przyrodniczych, np. z zakresu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Warto też odnotować bardzo znaczącą progresję w jakości i ilości publikacji Habilitanta po doktoracie oraz dynamikę przyrostu punktacji Impact Factor oraz MNiSW. Wynika to m. in. z faktu, że wszystkie prace umieszczone w czasopismach notowanych w Journal Citation Reports ukazały się już po uzyskaniu stopnia naukowego doktora.

Jest członkiem Polskiego Towarzystwa Akarologicznego i Polskiego Towarzystwa Zootechnicznego.

Podsumowując tę część recenzji stwierdzam, że dorobek naukowy Habilitanta jest niezwykle wartościowy. W znacznym stopniu nawiązuje do tematyki osiągnięcia naukowego, będącego podstawą do ubiegania się o uzyskanie stopnia naukowego doktora habilitowanego. Jest konsekwencją wcześniejszych badań i zwieńczeniem wieloletniej pracy. Artykuły pisane we współautorstwie ze specjalistami z różnych dziedzin świadczą o umiejętności pracy w zespole. Habilitant doskonale lokuje wyniki swoich badań, umiejętnie dobierając czasopisma naukowe oraz współpracowników. Dotyczy to zwłaszcza okresu po uzyskaniu stopnia naukowego doktora. Widać wyraźny postęp nie tylko ilościowy, ale przede wszystkim jakościowy w pracach publikowanych po doktoracie a szczególnie w ostatnim okresie. Dorobek naukowy Habilitanta w zakresie akarologii jest spójny i skierowany głównie na szeroko rozumianą ekologię i morfologię mechowców (Oribatida). Wniósł on również istotny wkład w inne obszary nauk biologicznych. Wartość osiągnięć naukowych dra Radomira Graczyka potwierdzają dane naukometryczne. Łączna liczba punktów MNiSW z całego dorobku zgodnie z rokiem wydania wynosi 1547, a sumaryczny Impact Factor 52,161. Prace były do tej pory cytowane 183 razy, w tym 166 bez autocytowań. Indeks Hirscha Habilitanta wynosi 8.

5. Ocena dorobku dydaktycznego, popularyzatorskiego i organizacyjnego dra Radomira Graczyka

W trakcie wieloletniej pracy zawodowej dr Radomir Graczyk aktywnie uczestniczył w procesie dydaktycznym, popularyzatorskim i organizacyjnym na Wydziale Hodowli i Biologii Zwierząt Politechniki Bydgoskiej. Prowadził liczne zajęcia związane z ekologią, ochroną środowiska, leśnictwem, zoologią, akarologią i statystyką dla studentów takich kierunków jak ochrona środowiska, agroturystyka, ogrody zoologiczne, zootechnika, inspekcja weterynaryjna czy zoofizjoterapia. Tworzył bądź współtworzył wiele przedmiotów realizowanych na Wydziale Hodowli i Biologii Zwierząt Politechniki Bydgoskiej, m. in. Agroekologię, Akwarystykę, Oddziaływanie produkcji zwierzęcej na środowisko, Owady użytkowe, Projektowanie stron internetowych, Roztocze pasożytnicze, Statystykę w analityce, Statystykę matematyczną czy Uboczną produkcję leśną. Był opiekunem doktorantów i uczestników programu Erasmus+ z krajów europejskich i USA, prowadząc zajęcia dydaktyczne z kilku przedmiotów. Wypromował 36 inżynierów i 22 magistrów. Dwukrotnie pełnił też funkcję promotora pomocniczego w rozprawach doktorskich. Jest opiekunem Studenckiego Koła Naukowego Ekologii Zwierząt.

Doktor Radomir Graczyk chętnie i z powodzeniem popularyzuje wiedzę przyrodniczą, prowadząc liczne wykłady i warsztaty w trakcie różnorodnych wydarzeń na Politechnice Bydgoskiej, m. in. takich, jak Bydgoski Festiwal Nauki. Nie stroni również od pracy organizacyjnej, pełniąc rozliczne funkcje na rzecz uczelni, jako koordynator wielu programów i członek licznych ciał kolegialnych. Za osiągnięcia naukowe, dydaktyczne i organizacyjne Habilitant był wielokrotnie nagradzany.

6. Podsumowanie

Reasumując stwierdzam, że osiągnięcia naukowe dra Radomira Graczyka nt. „**Mechowce (Acari, Oribatida) wybranych mikrosiedlisk jednopiętrowych borów suchych *Cladonio-Pinetum* na gruntach leśnych i porolnych**” oraz Jego dorobek naukowy stanowią oryginalny wkład do reprezentowanej dyscypliny wiedzy i istotne *novum* w zakresie zoocenologii, akarologii, ekologii i biologii. **Odpowiadają w pełni wymaganiom określonym w art. 219 ust. 1 pkt 2 Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o Szkolnictwie Wyższym i Nauce. Kandydat, zgodnie z Ustawą PoSWiN posiada w dorobku osiągnięcia naukowe, stanowiące znaczny wkład w rozwój dyscypliny nauki biologiczne.**

Oprócz zaangażowania i pracowitości, Pan dr Radomir Graczyk wykazuje też należyty krytycyzm w odniesieniu do uzyskiwanych wyników. Nie wyciąga pochopnych wniosków, co stanowi cechę w pełni dojrzałych i doświadczonych badaczy. Biorąc pod uwagę całokształt dokonań naukowych Habilitanta, istotną aktywność naukową realizowaną w więcej niż jednej uczelni i instytucji naukowej, w szczególności zagranicznej, Jego doświadczenie dydaktyczne, zaangażowanie organizacyjne, współpracę międzynarodową oraz sprawność w zdobywaniu środków na badania naukowe stwierdzam, że jest on ukształtowanym, samodzielnym i rzetelnym pracownikiem naukowym, co w pełni uzasadnia nadanie mu stopnia naukowego doktora habilitowanego w dziedzinie nauk ścisłych i przyrodniczych w dyscyplinie nauki biologiczne.

W związku z powyższym składam wniosek do Wysokiej Rady Dziedziny Nauk Ścisłych i Przyrodniczych Uniwersytetu Kazimierza Wielkiego o dopuszczenie Pana doktora Radomira Graczyka do dalszych etapów postępowania habilitacyjnego.

Grzegorz Gabryś